

30 Септември. Вчерашния свѣтълъ и ясенъ день изчезна като сънь. Мъглитъ пакъ се настаниха надъ Каймакъ-Чаланъ. Тѣ течатъ като рѣки отъ духове и пълнятъ съ своята сивота окопитѣ, дето защитниците изнурени спѣха трѣскавъ сънь. . . Нѣкой отъ тѣхъ днесъ ще завършатъ подвизитѣ си и ще минатъ въ победната легенда за величието на Родината.

Часовникътъ ми е спрѣлъ. Това не е на хубаво. Може би, днесъ ще спрѣ и часовника на моя животъ — сърдцето ми ще престане да тупти, да страда и да се надѣва, че нѣкога ще мога да се радвамъ на майка си, и на обтѣналата въ цвѣта и овошки градина. . . Азъ нѣма повече да кося детелина въ душата си. . . Часовникътъ ми е спрѣлъ.

— Колко е часътъ, младши? — питамъ полузадрѣмалъ, но все пакъ дисциплинаренъ, годенъ за длъжността си, младшиподофицеръ.

— Шестъ г-нъ Подпуручикъ — отговори той и погледна ржката си, върху която бѣше застѣгнатъ съ каишка часовникътъ му.

— Какъ се чувствувашъ? . . . Изморенъ ли си? . . .

— Съвсемъ не, г-нъ Подпоручикъ . . . Сега не е време за умора . . . Нали ония бдятъ и чакатъ да заспимъ, та да ни сломятъ . . . — И това не бѣха думи, за да се хвали предъ началникътъ си, той наистина има сила да надвива страшната умора и да бжде бодъръ.

Вражата артилерия захвана своето юдинско хоро, а минохвъргачкитѣ и картечниците почватъ да пригласятъ. Цѣлата трѣскотня се превърна на страшното кикотене отъ стотици хиляди чакали, гонени отъ дваждъ повече хиени. Настѣпва второ пришествие. Хаосътъ обхвана всички ни. Страшенъ циклонъ, сякашъ е отприщилъ водитѣ на океана, които почватъ да падатъ отъ главоломни падила въ шеметни пропасти. Всичко бучи всичко се трѣсе; вълна, вълната достига, сломява я, разпилява я съ углушителенъ гмежъ. И всрѣдъ тоя адски ужасъ на масирания артилерийски огънь, кипящъ отъ стотици орждейни гърла, който руши скалитѣ, намиратъ смъртта си самоотверженитѣ защитници. Тѣ изтърпаватъ до обезумяване тоя адски огънь и не отстъпватъ. Заклѣли сж се всички да измратъ, но върхътъ да не